

היסטוריה של מבנים פנימיים / עידים



אלברט בן יצחק יעקב

אלברט בן יצחק יעקב
היסטוריה של מבטים שונים

שירים

Crabe in Or Beer
מזעזע. Beer
הוא אויב!



משה
אלב



אלברט בן יצחק יעקב

היסטוריה של מבטים שונים

שירים

⌘

כרמל • ירושלים

Albert Ben Itzhack Yaacov

A History of Different Views

Poems

תודות

לאלכס לנדסברג, אלכס פוקס, עמית ישראל-גלעד, מיכאל בסר,
נאוה ברלין, עמוס לויתן, מאיר עוזיאל, פרופ' יצחק בן-מרדכי,
פרופ' פבלו קירטצ'וק הלוי, שלמה לאופר, צבי מלאכי, נורית
זרחי, יעקב לח, צחי גולדברג, רבקה יעקב על התמיכה
וההערות הטובות.

צילום בגב: אלכס ברילובסקי
ציור על העטיפה: יעקב בן חיים

מסת"ב 978-965-407-840-5

© הוצאת כרמל, ת"ד 43092, ירושלים

טל' 02-6540578; פקס 02-6511650

דוא"ל books@carmelph.co.il אינטרנט www.carmelph.co.il

תשס"ח / 2008

Printed in Israel

סדר השירים

- | | |
|---|--|
| <p>35 היא צודקת</p> <p>36 ששים תשובות</p> <p>37 לסלמן רושדי</p> <p>38 אל תגיד לי</p> <p>39 לרחל</p> <p>40 הפיוס האחרון</p> <p>41 מין פירמידה</p> <p>42 את לא עונה</p> <p>43 נבואה</p> <p>אלכסנדר פושקין</p> <p>44 (אברוסטיכון)</p> <p>45 פצצה ואנחנו</p> <p>46 שלום</p> <p>47 בפנת גן עדן</p> <p style="text-align: center;">סונטות</p> <p>51 הצטחקות</p> <p>52 נפשי לשאל</p> <p>53 הכל שונה</p> <p>54 חברה מודרנית</p> <p>55 ערבה</p> <p>56 גיל – זה לא חטא</p> <p>57 אבסורד פנימי</p> <p>58 מבט מהצד</p> <p>59 שמחה וכאב</p> <p>60 הבבה חולה</p> <p>61 צל של הידע</p> <p>62 טנק וילד</p> | <p style="text-align: center;">שירים</p> <p>9 אנו לא הפסדנו ✓</p> <p>10 יצאתי</p> <p>11 טבעת נשואים</p> <p>12 אלול בשדרה</p> <p>13 אטומים קיצונים</p> <p>14 החצוצרה ✓</p> <p>15 לילך</p> <p>16 אימפריה ביונטית ✓</p> <p>17 זה ממך</p> <p>18 תא אחד</p> <p>19 לגואל אלסעדאוי</p> <p>20 גורל ✓</p> <p>21 היו ימים</p> <p>22 בפרק אשקלון ✓</p> <p>23 פודרה על השלחן</p> <p>24 Persona אל מכתב</p> <p>25 חמום הלב</p> <p>26 בדיחה באנגלית</p> <p>כנור של אנטוניו</p> <p>27 סטרדיואריוס</p> <p>28 קצת</p> <p>29 הזדמנות אחרונה</p> <p>30 במראה הטבעית</p> <p>31 יום שקוף</p> <p>32 את יפה</p> <p>33 ספסל מיתם</p> <p>34 העולם נסגר</p> |
|---|--|

- הַפֶּל פְּרָגִיל 63
הַדֶּף הַנִּפְשִׁי 64
שְׁנֵי מוֹכְנִים 65
תְּמִיכָה בְּחִפְּשֵׁי־וַיֹּת 66
הַשְּׁלוֹב 67
סוֹד 68
זְחִילָה 69
לְמִסְעָדָן 70
לְבַת זָאוֹס 71
הִיא לֹא רוֹצָה 72
הֶרְאֵשׁוֹנָה 73
בְּחִבּוֹר לְמִצִּיאוֹת 74
אֶהְבֶּתִי 75
לֹא אֶת וְלֹא אֲנִי 76
דֶּרֶךְ הַמְּלָה 77
קוֹלוֹ שֶׁל הַגֶּשֶׁם 78
הַנְּסוּי "לֹא לְהִיּוֹת" 79
תַּאֲטָרוֹן 80

שירים

אָנוּ לֹא הַפְסָדָנוּ

הִנֵּה עוֹד הוֹכְחָה שְׁלֶךְ. אַף אֶחָד לֹא חִיֵּב לִי כְלוּם, גַּם אֶת.
לֹא קָל לְהִיּוֹת מַחְבֵּר לְחֻבְרָה גְדוֹלָה. כָּל אֶחָד – אֶחָד.

קָקְרוּ. נוֹצוֹת. הוּא יוֹדֵעַ לְהִתְחַבֵּר לְתִשׁוּבוֹת שְׁלִי
בְּאַפֵּן צְפוּי, בְּטוֹחַ וְרַגוּעַ. יֵשׁ לוֹ קוֹל אָנוּשִׁי

שְׁנִקְלֵט בּוֹ מִמֶּךָ, כְּחֻלְשָׁה לְאֲנָשִׁים הַטּוֹבִים. בְּנֶאֱדָם
יְכוּל לְאַהֵב, לְהוֹרִיד אֶת רַמַּת הַקֶּרְבָּה. כְּלוּם... וְכֵלָם

בְּאוֹר זוֹהַר בְּמִרְחָב הַפִּיזִי. בְּנֶאֱדָם דְּחוּי, מְחוּנָן,
מִבֵּין שְׂאוֹר הוּא הַמְקוֹר הַפִּיזִי, הַפַּעַם, לֹא זְמִין אַף מִשְׁלָם,

עוֹזֵר לְהַעֲבִיר אֶת הַחַיִּים בְּכִיף. דִּינְמִיקָה טוֹבָה
יֵשׁ בִּינֵינוּ. תְּכִי אוֹמֵר מָה שְׂבָא, מִפְּגִין סְלַחְנוּת, קֶרְבָּה.

כִּי הַיַּחַס כּוֹלֵל גַּם פְּעֻלָּה בְּמִרְחָב וְגַם הִרְחָבָה.
תְּכִי, אָנוּ לֹא הַפְסָדָנוּ. אָנוּ לֹא וְכִינוּ בְּאַהֲבָה.

יְצֵאתִי מִן הַדְּפֹאוֹן. אֶהְבֶּה. פַּח זָבֵל. שְׁמֵשׁ. הֶרְגֵּשׁ –
 הַמַּצֵּב שָׁבוּ צְרִיף לְתַקֵּן וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים
 אַחֲרָת. אֲנִי יְצֵאתִי. אֵי אֶפְשֶׁר לְטֹרֵף אֶת הַנֶּפֶשׁ.
 אֲנַחְנוּ בְּנֵי אָדָם – כָּל עוֹד יִהְיֶה לָנוּ אִידֵאָלִים.
 זֶה לֹא כָּף עֲצוּב, כָּמוֹ שְׂאֲנָשִׁים מִבְּחוּץ אוֹהֲבִים לְהִצִּיג.
 יְצֵאתִי, כִּי הִגִּיעַ זְמַן לְלַכֵּת הַלְּאֵה. הַזְּמַן לֹא כָּף מְצַחֵיק.
 מְאֻחֲרֵי הַמְּנוֹרָה הַגְּדוֹלָה שְׁתְּלוּיָה מִהַתְקַרָּה – צֵל שֶׁל יָבֵל.
 הַפּוֹרְמָה – זֶה לֹא עֲנָן שֶׁל אֶהְבֶּה. הָאֶהְבֶּה הִיא יְצִיאָה מִהַתְּפִל.

טבעת נשואים

הרוח חותכת את מישור החוף. אחות של מדבר,
השמש מעל הקו הסלעי. חם. מתחמם. לוחט.
כן, לכל ספור יש אופציה כזו או אחרת.
נשים צריכות בני זוג. גברים צריכים בנות זוג. יש פער
בסביבה. אנהנו נוגעים באקלים או באפי
ביד חזקה. דרך לא דרך על מישור החוף
בין מערות מסתור. אם יש אהבה היא עד הסוף,
אם יש סוף... את רוצה להרגיש שאני אמתי.
את ממרמרת מהוכחות, לזמן אומרת:
"כך אנו לא נכנעים, פי לפעמים הכל מקרי
בתחזית אישית או בשמירת התמימות." גברת,
האור המתזר מהירח לא נחסם. טבעי
החבור הזה. זאת האהבה בוחנת אותי.
צריך לשמר על האזון העדין. זה משתלם.
בהשקעה נפשית. יהיה שנוי. הוא נדרש היום.
אנו נקח איקס זמן, תאום מלא, כדי להתבונן.
אנו מחליפים את המנעול, כדי לא לתת מקום
לפחד. לא רק הגוף מנהל את חיינו. טור
של נמלים עולה. החיים הם מין שליחות. טבעת.
התעוזה וטבע עוצרים את שטף הדבור
של הקפריזה הפנימית. זו לקיחת אמון. תלות.
טבעת נשואים. הלא מקריות. חשוק פשוט.

אלול בשדרה

לאברהם בן יצחק

הבטיחו לנו שמש אחרת. אלול. אי אפשר להחזיר את זה.
השקענו הרבה מאד מחשבות, כדי להקל על מה שעוד יהיה.
וזה ממש לא מדיק, שאנו פרגע לבד. שתי דקות
מאותה שדרה התחלתי להרגיש שיש בה אשר. אין דאגות
שהחיים הם רגע ונס. שיר לשמחה ושיר לכאב.
אין שיר אחר. פרט אחרי פרט. אלול בשדרה. הסתו דל בגשם.
טור עצים. העלים. החדש הראשון והנסיון לנחם
על ברירת מחדל. יש עוד דבר: אנו נפגשנו בערב.
האמת, אסור לחיות באשליה. לכל עונה יש משמעות,
התזכרת שאנו זקוקים לה. אלול מחזיר לשגרה.
הסתו פאן בר מזל. ריק הקן הקטן. רוח. לחות...
במהלך פגישות אנו מסתגלים לחיים כל יום, כל עונה.
שדרה בצלקות אחרי נטישת בן זוג. חדש אלול קרוב,
עם הכאב המרשים של הצפרים שלא חזרו לקן בזמן.
סתו, לא צריך לעשות ותורים. הקהל מתחיל לזרם. חדש טוב.
ענן עגום משחזר בדיוק כל מה שיהיה. זה לא רע בכלל.
עוד סתו. יהיה יותר נסיון ממה שיש פרגע פאן.
יהיה חרף, קיץ חם, רצון להשיג את מה שאהבה רוצה.
יש חלומות מיחדים. ועל שדרת האהבה
עוד החלום לחדש, לסדר את הכל, לא לחוש את התרטה.
אנו לא חוששים ממה שעלול לקרות באלול. אין שום מבוכה.

אָטוּמִים קִיצוֹנִים

אָטוּמִים קִיצוֹנִים מְתַעֲלָמִים כְּמוֹ גְּלִים בָּיִם.
וּכְמוֹ רְצוֹנוֹת שְׂצוֹנָחִים. כְּמוֹ הַמְּחִיר הַמָּלֵא שֶׁל הָאָבְדוֹן,
שֶׁמִּקְדֵּשׁ לְנַפֵּשׁ – לְהַתְמוֹדֵד. נִשְׁמַע מִיָּתֵר
שֵׁשׁ אָמוּנָה בְּטוֹב, שֶׁכָּל אֶחָד מִשְׁפָּע מִזֶּה
מְאֹד. אָטוּמִים פְּשׁוּטִים. קֶצֶב הַלֵּב וְלַחֲץ הַדָּם
וְחֹם שֶׁל הַגּוּף (לָנוּ הוּא מְסִיעַ).
וְזֶה לֹא בָּא מִקְּנָאָה. הִיָּה צָדֵק בְּעוֹלָם.
נִתָּן לְהַגִּיעַ אֵלָיו. אֵי אִפְשָׁר לְהַחְמִיץ כָּל הַזְּמַן.
בּוֹאֵי נִחְזֵר אֶל הַגְּבֻעָה שֶׁעֵיפָה מֵהַטָּבַע.
אֶל הַגְּבֻעָה שֶׁמְזִילָה אֶת הַדְּמָעוֹת אֶל הַמִּפְּלֵ
הַגְּדוֹל. נִקַּח קֶצֶת כַּח לְסוֹף שָׁבוּעַ.
מֵה עִם אָטוּמִים שֶׁל אֲהָבָה? מִשְׁהוּ קָרָה לָהֶם.

תמימות ופקחות. קונצרט והחיים. צרף להתאמן.
 וכדי לסיים צרף להתחיל – והחצוצרן מתחיל.
 הכוח והסבל. לחצוצרה יש פה אחד ואזן.
 משא ומתן על קצות האצבעות. מתכת. הגליל.
 רמז לצמצום. לא, אין סתירה בין עשית צדק לגיל.
 ליזר ירק מתרוצץ על הבמה. ומה, מה הוא מציל?
 תקיעה. רוח מקרבו. משחק פנימי של הימים הלכנים.
 התקיעה משחררת את הגוף כמו ספוק היצרים.
 נשיפה וכשרון של המח, של היחסים המתוחים.
 שיטה מסודרת. לומדים ללמד. ללמד את הטכניקה.
 השנים לא מצטלבים ומכיף ללמד איך מתחילים.
 החצוצרה בוכה. כה הצליל נסדק. בכי מקצועי. חם.
 רוח ידידותית. מה שלא עלול להלחץ. חלום
 על הדרך לשום מקום, על אובססיה של הנפש.
 אמוציות עמקות. הרבה דברים של יומיום.
 שיא החזק בעדן הצדק. האולם. דור חרש.
 החצוצרה חולמת בשעות הרכוז. היא חולמת
 עם הקהל. רק אז היא כמו האשה הכי מאשרת.

לילך. פָּרַחִים. אֹר לְלֹא קִנִּי חֲשַׁמֵּל עַל הַקּוֹלֵב
 שֶׁל לִילָה לְבֹן וְשֶׁל לִילָה שְׁחֹר. תִּקְנֶה קָרֶסֶה
 בְּלִילָה רְגִיל, בְּזִרְיָחָה. בֵּין הַצְּבָעִים הִיא בְּכַתָּה
 עַל הַנִּיטְרָלִיּוֹת הַמְסֻרָתִית. בְּתַקְוָה רַב
 קוֹל חוֹשְׁנֵי מִתְנַפֵּץ אֶל סְלָעִים. רִיחַ שֶׁל לִילָךְ
 מִתְמַזְג בְּלִילָה. גִּחְמָה בֵּין בְּתֵי הַמְזֻרָח,
 הַחֲשֵׁק לְעֶצֶם אֶת הָעֵינַיִם וְלִהְגִיד:
 "אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְרֹאוֹת אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה. תְּמִיד."
 אֵין לִילָה שְׁחֹר־לְבֹן. יֵשׁ לְבֹן, שְׁחֹר. יֵשׁ אֶתְגֹר,
 שִׁיחַ, שְׁמִיכָה עַל הַבְּרָפִים, כּוֹכְבִים בְּמִשְׁמֶר.
 לִילָךְ שְׁלִי, שְׁנַיִם וְלִילָה מְרַתֵּק, טוֹיֶסֶט קְלִיל.
 לִילָךְ, שְׁיִהְיֶה לָנוּ אֲשֶׁר פְּנִימִי כָּל יוֹם רְגִיל
 שֵׁשׁ לוֹ עֲתִיד. אֵין אֶהְבֶּה בְּלִי קֶשֶׁר לְשְׁנַיִם.
 הָאֲשֶׁר מֵעַל רִקְמַת הַמְדָבָר. כֶּף מְעוֹלָם לֹא נִמְשַׁכְתִּי פִיזִית.
 עוֹד לִילָה. הַנָּאָה שְׁבֹאֲטִיּוֹת שֶׁל הַפְּרָחִים.
 אֲנִי עוֹד, עוֹד לֹא נְשׁוּי. כֶּף מְעוֹלָם לֹא נִמְשַׁכְתִּי נְפִשִׁית.

אימפּרִיָּה בִּיזְנֻטִית

(בְּאִימפּרִיָּה הַבִּיזְנֻטִית הִיָּה נְפוּץ הַשַּׁחַד הַמִּינִי.)

ביזְנֻטִיָּה. מוֹרֶשֶׁת עוֹלָמִית וְהָרִס עֲצָמִי,
הַנְּטִיּוֹת לְזָהָה. מְאָבֵק סְמוּי עַל הַשְּׁלִיטָה.
מְרִיבוֹת מְרוֹת. אִינְטֵרִיגָה קִטְנָה. הַשַּׁחַד הַמִּינִי:
הַמְּשָׁלָה בְּקֶשֶׁה לְהַעֲנִיק אֶת הָאֲהָבָה
לְבַעַל, לְאִשָּׁה. מִיֵּן חֵק. הַשְּׁקֵעָה קִלָּה תְּמוּרָת
הַטּוֹבוֹת מְאָדָם בְּכִיר. מִיֵּן שַׁחַד וּמִיֵּן בְּגִידָה.
רְחוֹב צִינִי. עַל עֲמוּד שְׂדֵרָה שֶׁל הַעֶסֶק הָאֶחָד,
חֶסֶר הַבְּחִירָה. מְכוּנִית מְשַׁחֵק לְהַרְכָּבָה,
שְׁתִּיקוֹת כְּנוּעוֹת וְשִׁגְעוֹן אֶפְנָתִי, הַקְּרִירוֹת –
בְּאוֹתָהּ מְדָה קְשָׁרִים וְשִׁקְרִים (שׁוּם קוֹד סוּדִי), בֵּית,
דְּרָגָה וּבִטּוּיִים מוֹדֵרְנִיִּים, תְּפִקִיד וְשַׁחַד.
אִימפּרִיָּה לֹא קִיָּמָת. יֵשׁ עֲדִין מְגַבְּלוֹת בְּרוּרוֹת.

אֶת יוֹשֶׁבֶת. בְּרַפִּים כְּפוּפוֹת. חֲתוּל. אֶהְבֶּה לֹא נִגְמְרָה
 בְּאֶהְבֶּה. אָמַרְתִּי: "הִרְבֵּה פְעָמִים – זֶה עֲנִין שֶׁל הָאֶפִי,
 זֶה סִפּוּר נִפְרָד עַל תּוֹפְעָה לֹא פְסוּלָה." עוֹלָם אִידֹאֲלִי
 וּפְנִטְזִיָּה מְנַחֶמֶת. כִּךְ אֲנִי מְרַגֵּשׁ. אֶת מְרַגֵּשָׁה,
 זֶה סוּג שֶׁל בְּגָרוֹת שֶׁהִזְעֵנוּ אֵלֶיהָ. הִתְבַּגְּרְנוּ טָפָה.
 מֵעֲרֻכּוֹת הַיְחָסִים הָאֲרָכוֹת, סוּג הַמְּשִׁיכָה
 שְׁנַת־פָּרָה בְּהִזְמָנָה אִישִׁית. תְּשָׁלוּם, שְׂאֵף פְּעַם לֹא חוֹבָה
 כְּעִבְדָּה אִינְסוּפִית. אֶת אוֹמְרֵת, שְׂאֵנִי מְאֹד אוֹפְטִימִי.
 (לְמַלִּים שׁוֹנוֹת יֵשׁ פְּשָׁרָה הוֹגְנָת. סוּג שֶׁל קָסֵם בֵּיתִי.)
 אֵין קִנְיָה בְּבֵית. יֵשׁ אֶת הָאֲנִיגְמָה הַכִּי גְבוּהָה בְּאֶהְבֶּה.
 כְּמוֹ הַכַּח שְׂמִכּוּפֵף אֶת הַעֲצִים... צְרִיךְ אִמְץ לְחִשִּׁיפָה.
 אָמַרְתִּי פְּעַם שְׂאֵנִי אוֹפְטִימִי – זֶה הַדְּבָר שְׂאֵנִי אֵף
 פְּעַם לֹא יִדְעָתִי לַעֲשׂוֹת. זֶה מִמֶּךָ. זֶה רְצוֹן מְטָרֵךְ.

שעות בלתי שגרתיות. אני,
 את, הפעם הראשונה שלי.
 סחף רגשי. אמרת לי: "כל טוב!"
 זאת אבקת הקסם והסודיות
 של התאים שבונים את הגוף,
 שנמצאים במין מסע התאבדות.
 שוב יחסים לא קלים, ולכן, לכן –
 הגוף עם הזכרונות האישיים,
 עם ההיסטוריה של מבטים שונים.
 גוף מסביר טוב לעצמו – מה מתמקם
 באהבה. נרתיק מתרחב.
 אני ואת. לכל תא יש לב.
 אנו מתחבקים חזק. אנחנו תא אחד – לתמיד,
 זה כמו שכל בקר כמה שערות שלך על הכרית.

לְנוֹאֵל אֶלְסֶעֶדְאוּי*

אָנוּ בוֹנִים לְעֲצָמֵנוּ אֶת הַכֹּל. מַה יֵּשׁ בְּמַעֲשֶׂה ?
לְפַעֲמִים מֵצֵב עָגוּם יְכוּל לְהַפִּיךְ לְהַזְדַּמְנוּת,
לְטָקְס שְׂיִתָּן מַעֲנָה לְצַרְף נַפְשִׁי, לְתַמְיִמוֹת.
וְלִף נְדָמָה שְׂיִמִּים חֲצוּ בִּינֵינוּ. אַחֹת, זֶה נְדָמָה,
נְדָמָה. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְבַחֵר. לְטָקְסִים יֵשׁ מִשְׁמַעוֹת
שֶׁל אֲשֶׁר, שְׂיִגִיעַ שׁוֹב יַחַד עִם הַמְּצִיאוֹת
לְתַחֲנַת הַרְפָּאִים, כְּדִי לַעֲשׂוֹת פְּתָאוּם מַעֲשֶׂה,
כְּדִי שׁוֹב לְנִסּוֹת לְהַבִּין מַה נִּדְרָשׁ בְּרִשְׁת קוֹרֶסֶת.
הַקְּרִיסָה הַזֹּאת אֶל מוֹל עֵינֵינוּ. נְדָמָה שְׂוָה הוֹוָה.
הַטְּלָפוֹן פְּתָאוּם צִוּח. אֶת שׁוֹב תְּרִימִי אֶת הַשְּׂפּוֹפֶרֶת.
זֹאת תְּשׁוּבָה מִמְהֵרֶת לְבוֹא. תְּרוּמָה צְנוּעָה. הַהַמְצָאָה
הַיְדוּעָה שֶׁל בֶּן מְקוּם שְׂמֻקְבֵּל זֶהוּת בְּדוּיָה,
רְגִיעֵי נִימוּס וְקוֹל שֶׁל שְׁלוֹם. זֶה הַקוֹל שֶׁל הָאֵהָבָה,
שְׂחִסְמוֹ אֶת פִּיהָ וְלֹא נִתְּנוּ לָהּ לְבַחֵר אֶת הָאֵמֶת.
כֵּן, לְאֵהָב – זֶה לֹא כָּל הַזְּמַן לְרִצּוֹת, כְּלִי לְהַסְחֵף לְשִׁיחוֹת
נַפֶּשׁ. לְאֵהָב זֶה לֹא כָּל הַזְּמַן לְחַפּוֹת וּלְחַקוֹת,
לְרִדָּת, לְעֵלוֹת. אֵלֶּה זְכוֹרוֹנוֹתֶיהָ שֶׁל הָאִשָּׁה הַרוֹפְאָה.
הָאִשָּׁה הַמְּצַלַּחַת, אֵיךְ לֹא מְאֻשְׁרֶת. הָאִשָּׁה,
הָאֵהָבָה – זֹאת מְסַקְנָה וְקַצֵּת סְנַטִּימְנִטְלִיּוֹת.
הִיא – תַּבַּת עֵץ שְׁחֹרָה בְּלֹא תַחֲתִית וְכֵּה יֵשׁ הַתְּרַגְּשׁוֹת.

* דוקטור נוֹאֵל אֶלְסֶעֶדְאוּי, סוֹפֶרֶת מְצִרִית.

בכל פגישה מקרית יש משהו פטלי
אלכסנדר פן

1
זה מקרה. בחירת המקום. תני עצות,
תני לי יצה, תני לי כח לסבל.
טורבינות רוח. גלישה של טחנות
משוטטות. עוד משהו גדול:

4
טעות גדולה שאהבה כמו צדף.
הכל בראש. עברנו מחסומים.
5
כתף אל-כתף במזיקה של נשף.
הים רחוק אבל אותו שומעים.

כמו הצעות רבות. פגישה מושכת.
עכשו חוזר הכל. רק הזמן מרחיק,
מרחיק. כל בן אדם רוקד אחרת
בעת שלא נצלו אותה מספיק.

1. Опрометел 1.
2. Счастье
3. Вечность, счастье
4. Неприятности
5. Вечность
6. Счастье.

הסוס הזקן צולע בחוץ. מעל לפרסה הפצע.
 עינים. המבט הפנה קדימה. גב עקם שקוע.
 גבולות של גיל. המסלול בין אנשים חסרי אחריות.
 מה רע בלהיות זקוק למישהו? מה רע בתלות?
 לו לא היה די? האדם לא רוצה להיות רגוע
 בלבד הרעב. תהליך מסתורי שמתישב
 על כתפינו ומאיר: עסקנו בהסתגלות.
 בין אשמה לאחריות. אבל אנו לא רצינו כלום.
 צריך להצדיק את הישר. הזמן – זה הסוסים בדהירה.
 פתיל קצר משתולל בתגובות "אנטי". קשרנו חבלים.
 בהתמודדות שלנו נטלנו חלק במדידה.
 משהו שבא מתוכנו, כדי להבין: היו ימים.

בְּפֶרֶק אֲשֶׁקְלוּן

גְּאוּמְטְרִיָּה שֶׁל הַמְּרֻחָב. מֵהוּת יוֹצֵאת הַחוּצָה.
מְרַבֵּד לְבֵן סְבִיב הָעֵץ. הַצָּעָה נוֹחָה.
וְלֹא. רַעַשׁ טְפוֹת. אִי אֶפְשָׁר לְשַׁלֵּט בְּמֵה שְׁקָרָה,
בְּמֵה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת, בְּשָׁנָה שְׁעֶבְרָה,
בְּקִיּוֹסֶק בְּמִסְגֵּרַת הַחֲדָשָׁה. וְלֹא כֶּפֶת מְזֹל.
כְּמוֹ פֶּסֶל שֶׁל אִשָּׁה הַגּוֹנָה, שְׁלֹא מִתְפַּשֵּׁט סֶתֶם –
הַקָּר הָעֵז מְקַפֵּיא אֶת הַמַּיִם בְּשִׁלּוּלִיּוֹת.
שְׁנוּי x וְשְׁנוּי y . פֶּסֶלִים רוֹמֵיִים מְזִיפִים.
הַמְּצוּקָה הָאֲנוּשִׁית. מְשַׁחֵק הַרְגָּשׁוֹת.
עֲמוּד. פֶּסֶלִים. שְׁנוּיִים שְׁלֹא זְקוּקִים לְאֶקְלִים.
שְׁלִיטָה. כְּמֵה בְּקִבּוּקֵי קוֹלָה מְנַחִים עַל הַשְּׁלֶחֶן.
שׁוֹם דְּבָר לֹא יִהְרַס אֶת הַיְדִידוֹת. רְצוֹן הָעַם.
הִיא לֹא קְפוּאָה בְּמִקּוֹם אֶחָד. בְּעֵינֵי הָעוֹלָם
הַשְּׂאֵלָה הִיא: "כִּיצַד לַעֲשׂוֹת שְׁנוּי בְּלִי זַעַם?!"
לְמַדְתִּי לְאֹהֵב אֶת עֲצָמֵי. נָחַשׁ מִתְּפַתֵּל. תְּנוּעָה
מְאֻשָּׁרַת לָנוּ לְהִתְקָרֵב לְמִסְגֵּרַת חֲדָשָׁה.
קָרַן אֹר נְפוּחָה. פֶּרֶק. הַתְּקוּהָ. צְרִיף לְהַרִים
אֶת הָרֵאשׁ מֵעַל הַשְּׁלּוּלִיּוֹת. אֲנַחְנוּ תִּירִים.

פּוּדְרָה עַל הַשְּׁלָחַן

קְרִינִית הַחֲדָשׁוֹת מִתְאַפְּרֵת (זֹאת מְגִיֶּשֶׁה מִהַדוּרָה שְׁלֵמָה
בְּלִי לְהִבִּין מַלְּהָ מִמָּה שֶׁנֶּאֱמַר). וְהַפּוּדְרָה מְסַתֵּרָה לָהּ
כַּמָּה קוּיִם. יְצִירַת הָרֶשֶׁם. בְּסֻצָּנוֹת דֵּי אַרְכּוֹת.
גְּרָגְרִים זְעִירִים. אֵין אַחִיד. קִפְסָה. סֶדֶר עֲדִיפִיּוֹת
(יֵשׁ נָשִׁים שְׂזוּכוֹת). הַגְּוֹנִים הַקָּרִים הַצָּבֵעַ הַנּוֹרֵד.
קוֹ הַגְּבוֹת. גְּבוֹל הַשְּׂפָתִים. טִבְעוֹת וְצִמִּידִים וּמִשְׁהוֹ מִפְתִּיעַ.
דְּרֹךְ הַחֲמֵר. אֵין פּוּדְרָה שֶׁהִיא שְׁקוּפָה לְחִלוּטִין וְחִסְרַת צָבֵעַ.
אִפּוֹר כְּמוֹנּוֹלוֹג: "אֲנִי! אֲנִי! אֲנִי!" שְׁלוֹב שֶׁל מִלְיוֹן דְּבָרִים.
סוּבְלִימְצִיָּה שֶׁל דְּחָפִים. רְצוֹן לְהַשְׁתַּנּוֹת, מִשְׁהוֹ מְרַגֵּעַ.
לְפָנֶי. אַחֲרֵי. אִפֵּן טְכְנִי. אִפּוֹר מְעֵלָה (אֲבָל קִצַּת תָּמִים).
לְכָל דְּבָר יֵשׁ מְחִיר לְעֲמַת תּוֹעֵלַת. יֵשׁ גַּם מִשְׁהוֹ צְבוּעַ.
הִיפִי. הַגְּזֵמָה בְּגִישָׁה הַכִּי מְאֻתְּגֶרֶת, כָּכֵל סוּג שֶׁל אֲמֻצֵּעַ.
פּוּדְרָה כְּמוֹ שְׁלֵג. אוֹמְרִים שֶׁגַּם הַבְּגָדִים עוֹשִׂים אֶת הָאֵדָם.
הִיא לֹא מִתְפַּקֶּדֶת עִם רְאָה אַחַת. הַפּוּדְרָה עַל הַשְּׁלָחַן.

מכתב אל Persona

המין האנושי ואנרגיה חיים. קנאה רומנטית
ומלחמת רצון... נאהבים מגיעים לאורגזמה.
זה לא רק אידאולוגיה שכתובה בדם. קנאה אפתית,
Persona, זאת גם תגובה של הרוח. משחק אתגרי. חבה,
Persona, זה לא אפקט מדי. כל הענין באהבה.
היא משדרת משהו ואנו משהו אחר.
יש כאן בדידות אנושית, קיומית וכללית. יש כאן תגובה.
ואולי נסיון למנע טעיות וגם בן לגשר,
להתמודד עם התשוקה. כך הסקרנות נרצעה עם הזמן.
ובחטר פרגון החישנים עובדים חזק. זאת משימה.
אורגזמה. תריות הגוף. שחרור הרחם והנשמה.
Persona, אנחנו גלינו המון. לאן לחזור בלי הזמנה
נשלחת? Persona, החיים שלנו היו יכולים להיות
אחרים-אחרים. ולבסוף, כהנת היפי שלי,
תשדרי בחזרה, שהאהבה היא הצרף הבסיסי.
הנפש. הגוף. נפגשנו באקראי. יהיה לנו רצון לדבר
על הדברים שקורים מתוף הברירה. כל טוב לך! A, חבר.

חמום הלב

סחיטה עתידנית. חשוב מהיר נכון לרגע
זה. כל פעם עם גיטרה אחרת. חמום הלב.
אנו שוב אבדנו את הדרך והלב חושב.
לא מתנתקים ממה שקורה בחוץ. אוטובוס, סע!
בסוף כלם מרויחים. חבילות של אנרגיה.
הלב. הברווזים. הכלבים רצים. אשכול הבנות
הענק. בתים מעץ. אשר פנימי ושלווה...
הרצונות בורחים עם הנסיעה הארפה
מהרחוב הריק מאנשים, בורחים מאנרגיות
של בדור הארץ. וכך אוטובוס מלא מושף
את חיי. Stop! לאן?! מה שיש כל אחד יודע.
ומה שאין – לא?! העולם לא מוכן להכניע.
ואם החיים נשלטים על ידי המשיכה,
אנו נשתדל לא לְדַאג יותר מדי. פרגע,
מתוף הרצון הנואש, שוב המפגש מתרחש.
האוטובוס חוזר. זאת לא בריחה. עפר ושמש.
בתם של הים. שם אני לא יכול להתקע.
עוד תחנה ועוד. עוד מעט נפגש.
חלון. וילון ברוח אביבית. אוטובוס מלא.
מהחלון אני רואה: את יושבת לבד על הדשא.

בְּדִיָּקָה בְּאַנְגְּלִית

זֶה מְצַחֵיק. זֹאת בְּדִיָּקָה מְדַהֵימָה עַל הַבְּעִיָּה.
רְצוֹן לְהַשְׁתַּקֵּם. תְּהִלָּתוֹ שֶׁל טְרַנְסְפּוֹרְמַצְיָה
שְׁטֵמוֹנָה בְּאִפִּי. אֲשֶׁלִּיָּה שֶׁהַזְּמַן הוּא נִצְחִי.
הַתְּלִין הוֹלֵךְ אֶל הָעֲבוּדָה. וְתוֹדָה לְאֵל,
קִיַּמַת נוֹרְמָה. עֲבוּדָה נוֹרָא קָשָׁה. תְּצַחֵקִי.
צְרִיף אִמָּץ לֹא לְנֹטֵר *Lex est, non*. תְּלִין נוֹפֵל.
אֲנִקְדוּטָה. סוּף שֶׁל סְפוּר מְצַחֵיק. בְּדִיָּקָה בְּאַנְגְּלִית.
הַנָּאָה צְרוּפָה. הָאִפִּי וּמְשִׁימָה לְאִמִּית.
בְּכָל מְקָרָה צְרִיף לְצַחֵק. מְצַחֵיק. וְזֶה לֹא עֲנֹשׁ
לְקַבֵּל אֶת הַכָּל בְּרוּחַ טוֹבָה אֶל הַנֶּפֶשׁ.
יֵשׁ עֲדוּת אִישִׁית בְּכָל בְּדִיָּקָה. וְאִזּוֹ בְּרוּר הַכָּל,
נְחֻשֶׁף: אֵין דַּת שְׂאִין בָּהּ אִסּוּרִים. הַמְכָּשׁוּל הַגָּדוֹל:
סְפוּר קֶטֶן שֶׁסֶפֶר – עֲלוּל לְהִצְחִיק. הַבְּדִיָּקָה
בְּאַנְגְּלִית: תְּלִין נִפְטֵר בְּדִרְךָ אֶל הָעֲבוּדָה.

כְּנוֹר שֶׁל אֲנִטוֹנִיּוֹ סְטֵרְדִיּוֹרִיוֹס

אָנִי לֹא יָכוֹל לְשַׁכְּנֵעַ בְּמַלְיָם. אַתָּה – בְּמוֹזִיקָה.
זֶה מִשְׁהוּי שְׁלֵא עֶבֶד אַף פַּעַם ! כְּנוֹר אָדָם. סוֹפֵת
הַחֹל הַחִיצוֹנִית. הַכַּח שְׁלֵא מְנַצְלִים. אֶהְבֶּה. אַתָּה כְּבָר יוֹדַעַת :
הַעֲתִיד הוּא חֶלֶק מֵהַהוֹה. תִּזְכְּרֵת גְּדוֹלָה מְאֹד.
קַל לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּעֵצָב. אַרְבָּעָה מִיתָרִים. אֶהְבֶּה
שְׁשׁוּב מוֹשְׁכַת אֶת הַכֶּתֶף. בְּטוֹי אֶחָד שֶׁל רְצוֹנוֹת –
הַצְּלִיל שְׁמֵתִגְבֵּר עַל יְכוּלוֹת וּמְגַבְּלוֹת. הַתְּקוּפָה
שְׁבֵה הַקָּשֶׁר בֵּינֵינוּ פְּחוֹת אֵינְטֵנְסִיבִי. עֶסְקָה – זוֹ עֶסְקָה :
אָנִי עוֹד כּוֹתֵב שִׁירִים וְאַתָּה מְנַגֵּנֶת בְּכְנוֹר.
הִיָּה לָנוּ אֲשֶׁר לְזִמֵּן קֶצֶר. הָאֲשֶׁר מְתַעַקֵּשׁ לְחֹזֵר.
כִּי אֵין לוֹ זִמֵּן וְחֶשֶׁק לְהִזְדַּקֵּן. וְכִמוֹ שְׁזֵה הִיָּה :
תְּנוּעָה זֶהָ. יָד. הַצְּלִיל נוֹפֵל בְּאִמְצָע. נִפְנוּף מְלֻכּוֹתִי.
לֹא לְנַגֵּן זֶה מְוֵת רוֹחֵנִי. כְּנוֹר שֶׁל סְטֵרְדִיּוֹרִיוֹס.

"קצת" לא חורץ שום דעה. את רצית להיות כנגד.
 כמו צפרים בערבה ללא גבולות. אהבה עונת.
 הזמן סוגר לנו קצת. אחת לא רואה יותר את השני.
 העת מושכת את התשובה מהיד היוצרת
 לצדו של החשק. קצת אהבה! הסופה סביב הבאר.
 לא צריך להצטיר פאיש הרע. מה לא חסר?
 נוסטלגיה. מסבת האגו. סתירות פנימיות. הענג
 ליצר ביחד משהו זעיר, כדי לא להצטיר
 על הפסגה. הפליק הקטן לכבוד ופוח סוער,
 לכבוד העונה הקצרה. "קצת" – הגורם העקרי.
 קצת כמו ערבה. אליה משהו מזמין אותי.

הזדמנות אחרונה

הלם תרבותי בגטו של ורשה. סכר ומלח
של הקונצרט. אחד ינגן – השני ינצח.
חקוי חיצוני של הטבע. הזדמנות אחרונה –
זה כמו המפגש הראשון עם הרוח היבשה.
כמו סבה לשקל ולהרגיש את החלק בלי סבה.
שב, פשיסט. הומניסט, תשב מתוך משיכה שבלב,
בלי הקונצרט הזה אתם בני הרגע. החטא גונב
מהגדל הטבעי של האהבה. אז ועתה
במרחב השמושי. יש ארון אסתטי. הומניסט,
עצוב הכסאות שונה מאז – לתמיד. שב פשיסט.

במראה הטבעית

בזכותה העולם לא מאבד את ההגיון. האמת.
תמצית האשר שעות של טלפונים. זכוכית מלטשת.
מראה... תמימות הנפש. היינו יותר מדי מערבבים. בגידת הגוף.
המראה הטבעית – המרוץ, הספור החיצוני של רקמת החלום.
התאחדנו עכשו לא מתוך התחושה, שזה אותו דבר. מראה, היום
האמון בלב האנושי כמו כדור ביד לפני הזריקה. מין לטוף.
בדרך כלל מראים את הזהר. אהבה נכזבת. לארץ המסלול
נשמע את הספורים המשבחים על מעיל האגו בלי השרוול.
ומה שלא בוחרים לשכח. ומה שעוצר באמצע
הרחוב. בן, העקר הזוגיות באהבה. החץ והצפרדע.
הפריבילגיה הגדולה של בן אדם בבטול של נאמנות כפולה.
מראה, הרגע שנקלע למצוקה מאפשר המון, נתיב הכרחה.
נתן לערוך את השנויים. אחת נסתה להיות שתפה שקטה.
צפרדע. חיוף. מחלקת דו חיים. קרומי שחיה
במראה הטבעית. אופטימית כרונית. היא התחילה לשיר
לנו שירי אהבה. רטרו במיטבו. מעגל סגור, נדיר.

מִיֵּן אֲנִיגְנָה כְּזֹאת מִתְחַבֵּרֵת לְיוֹם שְׁקוֹף. הַבּוֹעָה הַתְּנַפְצָה
 בֵּין הַדְּבָרִים שְׁמֹסְתֵדְרִים לְכַד. שְׁעוֹת הַעֲמָס מְזִיזוֹת הַצְדָּה
 אֶת הַבְּלִיל שֶׁל הַרְגֵלִי הַתְּנַהֲגוֹת. צְפוּף. הַנָּאָה טְכָעִית מֵהַחַיִּים
 הַחֲדָשִׁים. אֵיךְ אֵת הַיּוֹם? כְּמוֹ הַפְּעַם? הַגִּשְׁרִים
 מְחַבְּרִים לְמָקוֹם כְּמוֹ הַגִּיטָרָה עַל הַרְצָפָה
 הַשׁוֹתֶקֶת. שׁוֹאֵל עוֹרֵף דִּין: "אִם כָּלֵם תְּלִינִים – אֵף אֶחָד
 לֹא תְלִין?" יֵשׁ דְּבָר כְּזֶה, אָדָם רְגִיל, כָּל אֶחָד מִיָּחַד
 בְּצִמָּת הָרֵאשִׁי בְּשְׁעוֹת הַעֲמָס. נִפְגָּשׁוֹת גַּם מְטָרוֹת הַחַיִּים.
 יוֹם שְׁקוֹף בְּהַתְּבַגְרוֹת טְכָעִית. הַכֹּל מִתְחַבֵּר אֶל הַחַיִּים שֶׁל כָּלֵם,
 אֶל הַיְכָלֶת לְהַתְּאָהֵב בְּאַהֲבָה נְצָרְכֶת עַל יְדֵי הַחֹלְמִים.
 צְרִיף עֲתִיד. אֲנַחְנוּ הַתְּעַסְקָנוּ בְּנִפְשׁ. אֲזוֹר אוֹרְכָנִי צְפוּף.
 חֲנִיּוֹת. קִיּוֹסְקִים. סוֹרְאֵלִיזִם טְהוֹר וְשְׁלִיטָה מְחֻלָּטָה. יוֹם שְׁקוֹף
 עוֹצֵר וְעוֹשֶׂה אֶת הַמָּקוֹם, אוֹתוֹ טוֹבְלִים בְּחִלּוֹמוֹת הַחֲדָשִׁים.

ארגון אמני (או עסקי) ישראל ביטל מופע
הצדעה לזמרת יפה ירקוני בשל דברים
שאמרה

עמוס לויתן (עתון 77, גיליון 267)

החול כובש הפל.
בטלו את המופע. השמש מזילה דמעה והעולם סופג.
היכלת לבחן
מאד חשובה. הפרס לא מתנפץ. גישה לגוף. גישה לנפש.
כך הלב אמר: "שלום!"
לב של זמרת מלחמות מתחזק יותר. עשב מתחת לשלג.
שירים ואנרגיה.
האנרגיה שמשחררת מחול ומשלג. ארגון ומופע,
ושלחן הערכה.
קסם יחזר כהפתעה נצחית. הקסם הקטן נתקע לרגע
ביד שהתפוצה לאגרוף,
היד זורקת את הפרח מעל השלג הצהב. ארגון וכשלון.
את יפה, אשלח לך זר פרחים ושום ארגון לא יבטל את זה
פתאום.

ספסל מיתם

ספסל מיתם, על ידו דלת. תעוזה והסתערות.
סיומו של הקיץ בהליכה –
סביב חום, טורקיז, ירק. סביב העתיד.
תזכרת לא קצרה: את שחקנית.
סתו באויר, מסביב. את מרעידה את השמלה,
השסע בצדה. אשה אקסצנטרית
לא מאבדת את שווי המשקל. אהבה.
השיר מדלג מסביב לגנה
סביב הצפיה במטר הסוחף, שקפץ פתאום
בלילה כפוי על השביל שירד
אל הצמאון. לדעת. לדעת.
סוף הקיץ על הספסל הרטב. נקדת המפגש. הזכרון.

העולם נסגור

העולם נסגור מאחורינו

החול שוב מתיישר

יהודה עמיחי

מְכוֹנֵת הַזְּמַן – הָעוֹלָם מֵאַחֲרֵינוּ. אֶהְבֶּה –
חול שְׁמֵת־יִשְׂרָאֵל, קִרְנֵבֶל מִסְכוֹת וְהַגְרָלָה.
הַקֶּסֶם נִשְׂאָר לְפֶעַל מֵאַחֲרֵינוּ. חוֹלוֹת
מְנַסִּים לְשֹׁרֵד בְּתוֹךְ הַכְּאוֹס
שֶׁל עֵדֶן חֲדָשׁ שֶׁיֵּשׁוּב מִסְבוֹת אִישִׁיּוֹת,
כְּדֵי לְסַגֵּר אֶת הַכֹּל עַד – עַד הַסּוּף.
כְּדֵי לְרַצּוֹת לְאַהֲבָה, כְּדֵי לְצִאת מִמְקוֹם סָגוּר
נִגְדָה שְׂאֵר הָעוֹלָם, יֵשׁ מִיתוֹס וְיֵשׁ סְפוּר.
הָעוֹלָם מֵאַחֲרֵינוּ. מֵאַחֲרֵינוּ חוֹל.
אֲנִי קִמְתִּי. הִתְעַשְׂפָּתִי בְּמַעִיל הַגְּדוֹל.
שׁוֹב הִתְכוּנְנָתִי לְעוֹד, עוֹד מְעַבֵּר מִתִּישׁ
מִהַשְׁמָמָה. עוֹלָם נִסְגָּר לְטוֹבַת הָאִישׁ.

היא צודקת

"אין חדש תחת השמש". היא מנופפת. מניפה.
לא היה שום ריב ולא היה משבר. היתה אהבה,
קמטי הבצה על המצח, צג הניד והרף.
אני מקווה. היא צודקת שהעולם עיף
מהימים של המתח, מטפוס שתמיד מתאמץ,
מתפוגג. היא. בז אדם למטה ולמעלה להט.
לא עליו נגזר לצחק. פתאום הכל יותר נקי. קצת
מתעפכת היא. גם בז אדם נטש את הארץ
לא משנאה עצמית, ומבטו סולל את הדרך.
חבוק גדול. השיבה של היתום הביטה וכח.
הדמוי של הפנטזיה האנושית. היא תרגיש נוח.
היא צודקת. החיים מכופפים בעשב –
הבו חיב להיות מטען. היא היא צודקת שלא נשארת.
בז אדם כמין צורה פרוידיאנית. ההתחדשות המגזמת.
"אין חדש תחת השמש". היא צודקת. היא צודקת!

ששים תשובות

אנו חשופים לשמש כמו העור המתוח של התף.
קשה לעמד בקצב. האם הגיל עושה רק טוב?
ההצגה חִיבֶת להמָשֵׁף. צעד קדימה.
תף מרִים בְּיָד אחת. אִשָּׁה נֶחֱשָׁקֶת. תְּשׁוּקָה
בְּמַכֵּט וּבְדָבוּר, בְּמִשְׁחָק, בְּאִינְטוּאִיזְצִיָּה,
בְּתִשְׁבוּבוֹת. פְּתֹאֹם יִשְׁנֹו נוֹשֵׂא מִשְׁתָּף לְשִׁיחָה:
חֲקִי הַחֲשִׁיפָה; תְּשׁוּקָה לְחַיִּים; קָצֵב שֶׁל הַגּוּף;
הַכַּח לְשֹׁרֵד. פֶּעַר בֵּין הַצְּפִיּוֹת הַגְּבוּהוֹת
לְבִין הַכְּעֵס וְהַהֲגִיּוֹן שֶׁלֹּא תָמִיד בְּרוּר.
לֶף הִזָּה בְּרוּר שְׁזוּגִיּוֹת – זֹו שְׁתַּפּוֹת. עוֹד, עוֹד
הַסְּפוּר הַטּוֹב וְהַמְּשֻׁף. הַרְּבָה נוֹשְׂאִים. תְּשׁוּבוֹת יְפוֹת.
רַק שְׁשִׁים תְּשׁוּבוֹת וּמִטְרָה פְּשׁוּטָה – לְהַגִּיעַ
לְמִשְׁהוֹ טְבָעִי. עִם גְּלָגַל הַהֲצָלָה
לֹא נֶצְטָרֵף לְעָבֵר. שָׁם הִזָּה מְשַׁעֲשַׁע.
מְרִים, אָנָּא! הַנְּסִיּוֹן הוּא עֲנִיָן חָשׁוּב מְאֹד –
פֶּעַר בְּבְחִירוֹת קְשׁוֹת. הַתְּחוּשָׁה הַגְּלִמִית נוֹתֶנֶת
עוֹד תְּחוּשָׁה: רְצִינֹו אֶת הַשְּׁקֵט שְׂאֵת בּוֹחֶרֶת.
תָּף בְּיָד. אֶת הוֹלְכֶת מְצַד לְצַד. שְׁשִׁים תְּשׁוּבוֹת.

לסלמן רושדי

אינקוויזיציה עומדת בינינו לבין האשר. להשתחרר.
דומם לקדשה. יש דברים שבזמנתה.
"ישועת השם בהרף עין". סלמן, גם אתה
באנגליה. שטן לא מתנשק עם אשה.
פנטזיה גדולה. כל מיני תקונים. כדי לרפא את החסר
אשר חוברים לשפה. ילדי חצות. רעב. קש.
שטן, אי אפשר לשרף את השירים של פרס
כמו הפרי האסור, כמו טרויה. העולם החדש
בהנאה. מבזקי המצלמות. ממש.
דברים שיכולים להשתנות בשניה. קצת עשר –
הטרוף של עולם הצריכה. "או קי",
שוב מנדים אותך, כ"מי אתה? !". עיר בומבי.
האינקוויזיציה רוצה לדעת מדי
פעם מה בראשו של משורר, כל זה כדי
לנסות לשנות את ההיסטוריה, לשקר לה. המשורר
מתחבר אל המציאות בלגימה
גדולה. כמו כל דבר אחר בחייו. קוהורטה
של האנשים המוזרים. האהבה
הגאונית. פסק דין. משמעות של המלה.
הנסוי נכשל. העולם הישן נעלם מהשירים.
ואירוניה עולה מן המסר – אנו שרים.

אל תגידי לי

אגיד לך אמת: "כאן אני מאד מאשר."
האור נדלק ושלחן מלבני בפנה –
כמו טרנס-מדינה. לחץ הדם לא נגמר.
באגואיזם של הסכל יש קרבה.
עוד חבור בסיסי ראשוני – לא בתנם.
זה קים. אל תגידי לי, שהכל לא פשוט.
אל תגידי לי, שגן עדן כבר אבוד.
יש בסיס משתף חשוב – זאת שפה
אמתית. גם איתנה וקצת משתנה,
וזה מסביר בעצם הכל. אל תגידי לי,
שכל המציאות כמו משפט: "מי, מי אני?"
אדם מטבעו זקוק לכל כך מעט, באהבה.
ואל תגידי לי: "יש מאות נשים." את יחידה.

לא שְׁתִּי לְךָ אֶרֶץ

רַחֵל

האם העולם יראה אותנו כְּאֶקְזוֹטִיִּים ? ! "אם".
הדמות בְּקֶצֶה הַדְּרוֹמִי שֶׁל הַכְּתָל. הַתְּפִלוֹת.
דָּרֶךְ פְּנִטְזִיּוֹת שֶׁל אַחֲרִים. צְפִיּוֹת גְּבוּהוֹת
וְאַבְנִים. הַחַיִּים שֶׁל עִם-עוֹלָה קֶצֶת קָשִׁים.
זאת הַהֶעֱרָכָה הַגְּדוֹלָה. אֶרֶץ, אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים,
אֲנַחְנוּ מְשֻׁלְמִים מְחִיר אִישִׁי. חוֹזְרִים לְשְׁפִיּוֹת.
בְּ"תַפְקִיד לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵלִי" וּמִפְּרִטִּיּוֹת –
סִימָנִים שֶׁל הַקְּיוּם. הַיִּסְטוֹרִיָּה מְרָאָה: שִׁירִים
הֵם מִתְּכַנֵּן מְרַכֵּב מִהַצְּלָחָה, שְׁנוֹתָנֶת
כְּזֶה סְפּוּק... רַחֵל, שִׁירֶיךָ נִשְׁמְרוּ לְמִזְכָּרְתָּ.
דְּבֶשׁ. חֶלֶב. הַקְּבֻצָּה מְנֻטְלִית בְּעוֹלָם דוֹרְסָנִי. תַּפְקִיד הָאָדָם.
רַחֵל, תְּשִׁירֵי לָנוּ מִהַקְּבֻצָּה הַדְּרוֹמִי שֶׁל הַכְּתָל. לְךָ – כָּל הָעוֹלָם.

הפיוס האחרון

סוף דְּבַר... ומפעם לפעם – הפנים החדשות.
לרחם ולתת. השיחות שאנו פשוט אוהבים
התחדשו. והסדרה הזאת היא החיים הפרטיים
שלנו. ההן מסדרות לנו את התחושות הנוחות.
Time is time – כִּי היא הבינה את זה בפעם הראשונה.
Money is money. הקצבים הביולוגיים לתגיגה
וגם לפיוס האחרון והפרדה אחרונה.
Time is money – על הקוד השקוף עם או בלי
מוניטין וחשקים – שהם לא העניין החיצוני.
השלחן שלנו היה תמיד בצד. רק היא ואני.
הפיוס – מאד מסים. הרעב הרגשי והמיני.
Money זה לא time. מפעם לפעם נעשה עוד.
גם אני כבר מעדיף לדבר כמה שפחות.

מִין פִּירְמִידָה

זאת האהבה. קדקד אחד.
פירמידה. יחס רע של הזולת
והרצון לשרד במרחב הפחד.
והכבוד הגדול להצטלם יחד
עם סבתא רבא ההיסטוריה
שעומדת במטבח. התמימה
הזאת לא מבקשת לעקר
את הנוף משברי בתים,
לסים שתיקות עמקות, לזכר
מה ישתנה בעוד כמה שנים
על מזבח האהבה. מה,
מה עם הקשר הביולוגי,
חלופי זוגות והנשמה ?
מין פירמידה. מה עם תחום אי זוגי,
עם אינסטינקטים טובים, שמירת הסלחנות ? נדמה שזו
היתה השאיפה,
חצי האמת בלבד. דברים שיתגלו
עוד על הקדקד של הפירמידה.

את לא עונה

מתחתית הכד – צל עמק. המלים.
המנגינה.
פרחים כתמים. עלים מתחדדים.
עוד, עוד עונה
לעציצים. השרשים זקוקים
לעמק. נא.
מצגת עמקה ומנוחה
נכונה.
טוב, נשארו הנאה מפרחים,
האות הקטנה
של אהבה. חיים רועשים,
בית וגנה,
מגש נקוז, הצמחים "אוהבי השמש"
והצפור שיושבת על הקרש.
את לא עונה.

"מיִשְׁהִי אַחֲרֵת תֵּאָהֵב אוֹתָךְ. – הַנְּבוּאָה.
 הַמּוֹט הַקָּצֵר נֶעוּץ בַּחֹל. הַחֲבָרִים זֹנְחִים,
 כְּדֵי לְקַבֵּל עוֹד – בְּלִי לְדַעַת לְהַמְתִּין. אֲהַבָּה –
 אוֹ קִטּוֹן הָרַע בְּתוֹפְעַת פְּרוּיָד. כְּתַמִּי גְלִים.
 שְׂמָלָה מִבַּד פּוֹפְקוֹרֵן שֶׁל צוֹעֲנִית. אֵין לִי תַרוּץ.
 טְרַגְדִּיָּה בְּדֶרֶךְ חַיּוּבִית, קוֹמְדִיּוֹת.
 גְּלִים הַמְתַּנְפָּצִים עַל הַסְּלָעִים. רְצוֹן לְרוּץ
 (עַם הָאֲהַבָּה אוֹ בְּלַעְדִּיהָ), לְהַעֲלוֹת
 אֶת הַדְּבָרִים אֶל הָאֲמֶת הַמִּיתוֹלוֹגִית.
 עוֹפּוֹת הַיָּם הַמְּרַחֲפִים מֵעַל גּוּשֵׁי גְרָנִיט.
 הַטְּרַגְדִּיָּה הַעֲלִינָה – הַיּוֹכּוֹחַ הַעֲתִיק.
 כְּמוֹ עֵגֶל הַזֶּהָב תָּג נּוֹצֵץ לִי עַל חֲלֻצַת סְרִיג.
 אֲנַחְנוּ כָּל הַזְּמַן מֵיִצְרִים אֶת הַמְּשֻׁמְעוֹת,
 אוֹ מְחַצֵּינִים אֶת הַרְגָּשׁוֹת. חֲזוֹן בְּלִי אֲמֶת.
 הַדֹּפֵק טָפָה מְשֻׁמָּה בְּאוֹתָהּ מְצִיאֹת.
 סִמּוֹן לַגּוּף. טָבַע – זֶה סֵדֵר. אֵין לִי אַחֲרֵת.

אַלְכֶסַנְדֶּר פּוֹשְׁקִין

(אפרוֹסטיכון)

אַלְכֶסַנְדֶּר פּוֹשְׁקִין. הַקָּשִׁי הַלּוֹגִי שֶׁל הַזְּמַן הַגָּס.
לְשׁוֹן הַסְּפָרוֹת הַיְפָה וְגוֹלָה לְקוֹקוֹז,
כְּתִיב, דִּנְטָס, אַנְשֵׁי מִמְּסֹד, שׁוֹטְרִים. נְטָלִי. קִנְאָה.
סִרְקָזִם – עוֹרֵךְ דִּין שֶׁל הָרֵעַ. תְּמַצִּית הָאֵהָבָה.
נִין שֶׁל אֶתְיוֹפְיָה וּבֶן שֶׁל רוֹסְיָה.
דְּמוּיִים. דִּיוּן כְּמוֹצָר תְּרַבּוּתִי.
רִיתְמוֹס שֶׁל אַחַדוֹת, הַבְּעִיּוֹת שֶׁל הָאִמְפֶּרְיָה.

פִּיטֵן, חֲשִׁיפָה וְצִבּוֹר, וּתְחוּשָׁה יְפָה.
וְהַגִּישָׁה שֶׁל הַתְּכִיעָה הַרְגִּשִׁית בְּמוֹטִיב,
שׁוֹרוֹת וְאוֹתִיּוֹת הַשְּׁפָה,
קְרִיאָתוֹ שֶׁל בְּרַבּוֹר. וּבְמוֹדְעוֹת מְשַׁתְּנָה:
יָד יְצִירָתִית, אֶקְדַּח, דּוּ-קָרֵב, יִמְבוֹס. הָרוּחַ רִנָּה,
נְלַחֶשֶׁה בְּחֶמְרֵ-דָם. וְקַ הַזְּמַן הוּא הַפְּעֻנוֹת.

פְּצָצָה וְאַנְחָנוּ

עֵדֶן פְּצָצַת הָאָטוֹם. מְדוּזוֹת בְּחָלָל.
מִיֶּשֶׁהוּ נוֹרָא רוֹצֵחַ מִשֶּׁהוּ. זֶה מִזֵּל:
שׁוֹם דְּבַר אֵינוֹ סְפוֹנְטָנִי בְּאֵמַת. מְלִים
וְאַנְחָנוּ. הָאָדָם מִפְתִּיעַ לְפַעֲמִים.
בְּזָרָם שֶׁל מְחַפְּשֵׁי הַזְּהוּת הָאֲבוּדָה.
יְפִי אֶסְתֵּטִי אוֹ אֶבְדֵן הַיְפִי. טְרַחָה
וְהַנְּסַח הַסּוֹפִי שֶׁל הַשְּׁלוֹם. עֵתָה
מְחִיר הָאֵהָדָה עוֹלָה. קָהַל עֵיף.
גְּדוּפִים וְהַכְּפָשׁוֹת מְנַסְּחִים הַיֵּטֵב.
עַל הַסְּפִינָה לְלֹא קִבְרָנִיט – הַדְּמוּי הַפִּיֶסִי
הַעֲצוּם. עַל מְגֵרֶשׁ הַגּוֹלְף רַק שְׁנֵי שַׁחְקָנִים.
הַמְּגֵרֶשׁ דּוֹמָה לְאוֹקְיָנוֹס. בּוֹר. גְּלִים,
גְּלִים, גְּלִים. וְאַהֲבָה. סְטָטוּס גְּנֻטִי
תַּפְּס אֶת הַפּוֹלִיגְרָף בְּשֶׁקֶר. מִיֶּשֶׁהוּ
נָגֵד. בְּתוֹךְ הַתְּהֵלִיד – מִשֶּׁהוּ.

כָּל שׁוֹשְׁנָה הִיא אֵי שֶׁל הַשְּׁלוֹם הַמְּבֻטָּח,
הַשְּׁלוֹם הַנְּצָחִי

זלדה

מוֹכֵן : סְתֵם, מְרֹאֵשׁ, אֲנָשִׁים לֹא סוֹלְחִים.
הַכָּאֵב מִתְגַּנֵּב. הַשׁוֹשְׁנָה. הַשְּׂרָשִׁים.
כֵּן. הָרַע לֹא מִתְבַּטֵּא בַּשִּׁירִים.

כְּמוֹ שֶׁעֲשָׂב שׁוֹתָה סְכִיב עֲצֵי הַפְּרִי.
אֲנִי שׁוֹתָה מִים – לֹא אֲשַׁתָּה וַיִּסְקִי.
וְגוֹפִי מְשַׁדֵּר לִי אֶת מְקוֹמִי.

הַעֲנָפִים רוֹקְעִים לִי אֶת הַחֲלָצָה.
מִלְחָמָה עִם הַגּוֹף עַל רֹאשׁ הַגְּבָעָה.
תְּהִלָּתוֹ הַרְפוּף וְהַאֲהָבָה.

בְּשִׁבִיל לְהִיּוֹת עִם עֲצָמִי
צָרִיף לְאַהֲב. לְהַגִּיד אֶת הַמְּלָה "אֲנִי".
שׁוֹשְׁנָה, לֹא אֲזוּלוֹ מְשֻׁאָּבִים בְּלִחְיַמַת נַפְשִׁי.

בפנת גן עדן

המצב הטבעי הוא מצב של אשר. הייתי
מאשר. רק מישהי אמרה: "אתה לא מבין אותי.
יותר טוב בגיהנם!" —
את צרחת בטלפון.
השקט בפנת גן עדן. על כמת החיים —
גיהנם בזקוקים.
בתוך אקוריום זכוכית זוחלים הנחשים.
המתח הזה מרחיק
ומאיים. ורק קליק
אחד. נחת בפנת גן עדן. אהבה בשלה,
מענה שלא דוחף.
ואני מרגיש שפוף
לי, בייף! לא הכל טלנובלה. בטוח של הנורמה
יש עוד כמה הבהרות:
שהפחתו נקדות,
ושיש לך חוש מצין לדרמה. אני רוצה להולד מחדש,
ולקום מהמשימה,
לקחת חפשה קצרה
מטלפון ומבינה. להשלים. את לא תוית את זה כך?

סונטות

הצטחקות

אהבה. הצטחקות, עזבי אותי!
אין אז אין. יש סבלנות – פלוב יציב.
צחוק רק מתוך השמחה. להקשיב –
זה קונצרט חביב. זה לא מה שאני.

הקשבה היא מקצוע. שקט נפשי.
לץ, הגיל הכרונולוגי מכתוב.
איד חי פלב נטוש, איד באביב
האחת מאונת את השני?

הטבע מאזן את עצמו; עבודה,
זה לא נשמע כאחור הגדול.
לעשות שנוי. בשיא של אהבה.

קשה להתחיל. קל מאד לא לשאל.
צחוק אדיר. מאמירה מצחיקה.
גם בדור הארץ לא כל כך עגל.

נפשי לשאל

האשמה – היא לא זרה לי. אתמול
דברתי עם דוד המלך על
הפחד לטעות, על שקיעת הגל
של העת, על אהבה, על הנחשול

של אותם החלומות. "נפשי לשאל."
לשאב כח מזה. אנשי עמל
פתוחים לתחושות הגוף (שמעל
צירי דפאון נפלאים). הכל

באשמתי, שהוא נעלם. חיובי
או שלילי. הכל "ישכח אביון..."
הכל מתנה. נפשית – זה אפשרי,

מאה שלושים ואחת בעיות – הון.
הכל נגמר בשם הגלותי
ברוח שבאבדן הזכרון.

הפל שונה

הלכתי קצת אחרה. כזה גרוד
בפנת העין. שחר ולכן
בין ובין נמוקים טובים. לא סתם
הפור להפגש. מין חידתיות.

טראומה תשאר. למה אנו לא זוג?
ועוד לא נוח לי בתוך מעגל
המסתורין. הגרוד נעלם
כמו שלילה מתיש או מקום כזהות

בלי מטרת-על מצהרת. מגלה:
אחרי הפרדה הרגשתי רע.
עשיתי לעצמי הנחה... הווה.

לחיצת יד מרחקת. משכנע,
יכלנו לגלות את הסוד. קורה,
קרה. התקשרי! אני בכאר-שבע.

חֶבְרָה מוֹדְרָנִית

מִן רוֹבוֹטִיזַצְיָה. דְּרָכִים שׁוֹנוֹת,
שְׂבִיל. הֵייתִי לֹא כָּל כֵּן מְקַבֵּל.
חֶבְרָה מוֹדְרָנִית. פְּתָאוֹם, פְּתָאוֹם חָל
שְׁפוּר. נְתִיב חֲזָרָה לְמַחְשָׁבוֹת.

סְכוּי לְהַשְׁלִים (אֲנִי אֶשְׁמַח מֵאֵד).
סֵפֶר חֻקִּים לְחַיִּים הוּא לֹא קָל.
סְמֻטָּה מִיִּתְרָת. טוֹבֵת הַכָּלָל.
אֶהְבָּה. פְּגִישׁוֹת לֹא תִהְיֶינָה קְצָרוֹת –

עַם הָאֵמֶת הַעִירְמָה. שְׁמֹץ,
חֲשִׁיפֵת יֵתֵר. רִיצָה בְּבִקְרָה.
חֲשֶׁק לְשֵׁרֵד, לְהַפְגִּין קְצַת אִמָּץ.

מְסֻלוּל נוֹתֵן כְּתָף לְרַגַע אֵין קֵץ.
אֵי אֶפְשֶׁר בְּלִי קְצוּרֵי הַדְּרָךְ
לְזַנֵּק קְדִימָה. וְאֲנִי קוֹפֵץ.

עֲרֵבָה

מִשֶּׁהוּ שְׁלֵא גִבַּשׁ... עֲרֵבָה,
אָנוּ שׁוֹמְעִים יוֹתֵר "לֹא", פְּחוֹת "בֵּן".
הַתְּיַחֲסוֹת אוֹהֶדֶת. הַקָּרֵן
שֶׁל הַשְּׁנוּי. עַל גְּדוּת נְחָלִים פְּרִיחָה.

לְכֹל הַחֲלָטָה יֵשׁ סִיטוּאָצְיָה.
מִתְעוֹרֵר אָדָם חֲלָשׁ וּמְסֻכָּן.
מִתְעוֹרֵר וּמְצֻלִיחַ. וְלִבֵּן
הַכֹּל, הַכֹּל אַחֲרָת. עֵץ אֶהְבֶּה,

שׁוֹנְאָה – זֶה הַבְּעָיָה שֶׁל אֲנָשִׁים.
בְּכֹל מְחִיר מִיָּם יִקְחוּ לְאֵן
שִׁיקְחוּ אֶת הָעֵלִים, וּכְמוֹ עֲגִילִים,

אִידֵאָלִים רִיקִים. בֵּן, יִקַּח עוֹד זְמַן
לְמַגְטְרוֹת "בֵּן-לֹא". "לֹא" שֶׁל הָעֵצִים.
שֵׁם אָנוּ סְגוּרִים כְּמוֹ תְּאִים בְּעֵנָן.

גיל – זה לא חטא

גיל – זה לא חטא. את מתביישת? נכיר
את חקי המשחק. אולי חלק.
על כנפי עגורים... את החשק.
יש חיים בשולים ובאוויר –

הרוחות החמות. רצון להחזיר
את האהבה. לא להסתפק
בזה. להתחבר. להדבק
כמו גבעה אל הים. צריך להבהיר:

חטא – זה לא גיל. גלים כמו סלם.
ויכלת גדולה לתת עצות.
שמש בין שתי ידיים. פנינה בים,

הצורך לשחות למרות שזה למרות.
אהבה – דמות של הים. כמו לא מזמן
תהיה הזדמנות, נסע לשם לשחות.

אַבְסוּרְד פְּנִימִי

חֲסִידַת הַיְזָמָה... הַד קְלוּשׁ. הוֹנָה.
כַּעַס נִשְׁאָר אַחֲרֵי הַרְבֵּה זְמַן.
מִסְפִּים, כָּל אֶחָד חַיֵּב לַחֲשֹׁב עַל
עֲצָמוֹ: מִי אֲנִי וּמָה אֲנִי שׂוֹה? !

אַנְטֵנָה שׁוֹכֶכֶת עַל הַגַּג. קִשָּׁה
לְקוּם אַחֲרֵי הַרוּחַ. חֲשָׁמַל
קוֹלוֹת. כַּעַס נִשְׁאָר בְּקִמְט קַל.
חֲשָׁשׁ קָטָן – הַחֲסִיד שֶׁל הַמְּקָרָה

מְנַפֵּחַ אֶת הַתֵּכֵן לְכָל אִישׁ,
לְבַעַל לֵב, לְאַסְפֵּקט אֲנוּשִׁי.
שִׁיחָה. מִטָּה. רוּחַ בְּמוֹרֵד הַכְּבִישׁ

עַל מְדְרוֹן סְלָעִים תְּלוּל. אַבְסוּרְד פְּנִימִי.
עֲקוּת יִצְחָק. הַשְּׁבִיל הַגָּמִישׁ.
הִיא חֲסֵרָה לִי. כָּל כֶּן מְצִיאוֹתִי.

מִבְּט מֵהֶצֶד

אֶפְשָׁר לְהִתְעַלֵּם מֵהָאוֹתִיּוֹת
הַקְּטָנוֹת שֶׁל הַמַּפָּה. אֲגִיד מָה
הוֹרֵס הַכֹּל. דְּבָה... עוֹד לְגִימָה –
תְּהִלָּתְךָ אֲשֵׁי, חֶלֶק מִן הַתְּקוּוֹת

הַקְּטָנוֹת, מִבְּט מֵהֶצֶד, צְפִיּוֹת...
הַגְּשָׁמִים מִלְּשִׁינַיִם לַמְּדַבֵּר, לָהּ
עַל הַהִתְעַקְשׁוֹת שֶׁל הָאֵהָבָה,
שִׁיתְרוֹן זֶה עֲנֵן שֶׁל גִּישׁוֹת.

עוֹד קִצַּת נִשְׁאָר בְּאֲגָדוֹת הַחֶרֶף
לֹא מַעֲט עִידוּד. נִזְרַק הַמּוֹן.
לְאָדָם זְקוּף בְּלִי יְכֹלֶת לְהִתְכַּוֵּף.

צְרִיךְ מוֹלְדָת. לְהִתְעַלֵּם. לִישׁן!
בְּאוֹרֵה עֲמֻמִּית. אוֹהֵב.
לֹא נִהְיָה תְּמִימִים בְּעַמּוֹת הַנְּכוֹן.

שְׁמֵחָה וְכָאֵב

לחמוטל בר יוסף

תִּכְן וְחִמְרִיּוֹת. הַכֹּל מִתְבַּסֵּס
בְּשִׁירִים. אֲנָשִׁים שְׁנֹשְׁבָרִים,
אֲבָל לֹא מִתְרַגְּשִׁים, כִּי אוֹהֲבִים.
יֵשׁ סְבוֹת שֶׁהֵנִיעוּ לְהַכְנִיס

לְחִלִּיפּוֹת הַחֶלֶל – לְשִׁים דְּגֵשׁ
חֶזֶק בְּתוֹזָה פִּיזִית, בְּמַלִּים,
בְּסְבוֹת, בְּנִתּוּנִים פְּנִימִיִּים,
בְּתִכְן. הַנָּאָה לְלֹא אֵינְטֵרֵס.

נְסוּי מְלַמְעָלָה. רְגֵשׁ. הַשְּׂקָף.
מוֹצִיאִים אֶת הַשִּׁירִים מֵהֶלֶב.
אֶפּוֹקְלִיפְסָה. תְּרַמִּיל עִם כְּסָף.

סְפָרֵי שִׁירָה קוֹנֶה אֶחָד מְאֹלָף.
הַשְּׂפָה הִיא הַגּוֹף שֶׁמִּתְגַּמֵּשׁ.
תִּכְן וְחִמְרִיּוֹת. שְׁמֵחָה וְכָאֵב.

הבִּבְה חוֹלָה

ה"כֵּן" – זֶה הַסֵּבֵר חָשׁוּב. כִּף אוֹמֶרֶת
בְּבֵת הַסְּמֵרְטוּט: "אַחֲרֵי כְּבִיסָה,
הַהִמְתַּנָּה הֵיחָה דִּי אַרְכָּה.
כְּמוֹ מַחֲלַת הַתְּקוּהָ." יוֹם הַלְּדוּת.

הִיא לֹא תִהְיֶה אִמָּא. אֵיפֹה הַיֶּלֶד ?
יֵאוּשׁ עוֹטֵף אֶת הַכֵּל. הַבִּבְה.
הַאֲבִסוּרֵד בְּאֶרֶץ הָאֵהָבָה.
חֲזוֹן שֶׁל הַגּוֹף הַיָּבֵשׁ. הָאֲמֵת.

כֵּן, צְרִיף לְהַבִּין אֶת הַמַּתְחוּלָּל.
הִיא רוֹצָה לְהַסְבִּיר: "זֶה כְּבָר קָרָה
בְּנִצְחוֹן הַגְּדוֹל שֶׁל הַסֵּבֵל."

סְפוּר חַיִּים קוֹרֵעַ לֵב. הַכְּבִיסָה.
כֵּן, גַּם בְּבֵת הַסְּמֵרְטוּט עַל חֵבֶל
הַכְּבִיסָה רוֹצָה לְקַבֵּל. מַחְמָאָה.

צ'ל של הידע

צ'ל של הידע ירד מן הגבוות.
סתם לתת מחמאות לא מגיע.
חמשים אלף סבות מדוע
אהבה זה רחוב ולא פירמידות.

דרך פתוי הקשי. קשה מאד
למתח קו באולם קולנוע.
גאונה אמתית. סכוי לא רע
לומר: "גברת החטאה, יש צורות

אחרות באולם הזה". המושל:
"תלוי איפה", "תלוי מי". צ'ל ירד.
יש קשי בשליפת מלים. לקהל

צופי הטלוויזיה יש מבט.
האגוריה למעגל.
קונפליקט פנימי. תאוריה ופחד.

טַנְק וַיֵּלֵד

הַרוּחַ מְסַפֶּרֶת עַל הַפֶּחַד
לְסוֹפְרֵי סוֹף הָעוֹלָם (קְבוּצָה
לֹא סֵלֶחֶנִית). תִּקְנֹן הַחֲבָרָה.
שֵׁד חֲשׂוּף. הַחֲשִׁיבוֹת לְכָל אֶחָד.

טַנְק וַיֵּלֵד. רִפְרוּף בְּאֵוִיר. גִּלְמָד:
לְמַחֲשָׁבֵי קִצִּין זוֹ רְכִישָׁה.
מְכַלּוֹל שֶׁל תְּכוּנוֹת לֹא בָּא בְּצוּרָה
נִקְיָה. רוּחַ מֵהַנֶּגֶב וְעַד

הַלֵּב שֶׁל הָאִשָּׁה. שְׁפָה אַחֲרֵת
וְגַם תְּנָאִים שֶׁל חֶבֶה: לְעֹזֵר
אֶחָד לְשָׁנִי. בְּצַד גּוּף מִתְּכַת.

זוּג קוּמִיקָאִים. טְלוּיָזְיָה. חֵר.
יֵלֵד וְטַנְק. הַטַּנְק מוֹל הַיֵּלֵד.
אֵין רְשׁוֹת לְבוֹא לְבָנוֹת וְלֹא לְשִׁבְר.

הכל כרגיל

האמת – לא שלי. חשק לאהב
על ציר הזמן האנושי. שקט
נפשי. מי יגיד את כל האמת
על זה? אבדנו את הרגש. קרוב,

קרוב לילה נוסף. היה לנו טוב
עם הזריחה, שכמו המסרת.
ולא יכול להיות אחרת.
אז לא האמנו בגורל – זה בלוף.

אין רצון לחיות בטרגדיה.
הלילות רשמו את התרוצים.
אין רצון לחיות בקומדיה.

כמה שיותר מתבגרים – מאבדים.
הסבה היא הרבה יותר פשוטה.
אנו התרגלנו. הכל כרגיל.

הַדָּף הַנִּפְשִׁי

הַמְּכַתְּבִים הוֹפְכִים הַכֹּל לְדַרְמָה.
כּוֹאֵב קַרְסֵל. נִפְלוּ דַפִּים. בְּלוּן
מֵעַל הָרְחוֹב. אִישׁ חָסֵר בְּטָחוֹן
לָקַח אֶת מָה שֶׁהוּא לְמַד. חוֹמָה.

מִצָּב נָשִׁי. מִצָּב גְּבֵרִי. אֶהְבֶּה
שֶׁל אֲנָשִׁים שֶׁלְּמַדוּ מֵאֲסוֹן.
לְמַדוּ כְּאֵלוֹ צְבָרוּ נְסִיוֹן
וּגְמִישׁוֹת חֲבֵרְתִית. וּבְהַמְתָּנָה —

הַיְכַלֵּת לְהִיּוֹת מְאֻשְׁרִים.
מִשְׁקַפִּים עַל הַשַּׁעַר. הַדָּף
הַנִּפְשִׁי. הַמְּכַתְּבִים. הַדְּמוּיִם

הַשׁוֹנִים. וּדְרָמָה בְּתִשְׁלוֹם נוֹסֵף.
וְהַבְּלוּן שֶׁמְחַפֵּשׁ קוֹצִים
(סִגְנוֹן קָרִיר). יְכַלֵּת לְתָרֵם. מִצָּב.

שְׁנֵי מוֹבְנִים

לְחִיפָה זֶה לֹא לְבָבוֹת. עֲדוֹת שְׂקֻטָה:
הַהֶבְדָּלִים יוֹצְרִים דְּבָרִים דּוֹמִים.
בְּחֶדֶר חֲשׂוֹף אָנוּ לֹא שׁוֹנִים:
אֵין הֶבְדָּל בֵּין הַגְּנָה לְאַהֲבָה.

שִׁפְתַּי הַגּוֹף רוֹמְזוֹת שֶׁהִיא מְסֻכָּמָה –
בְּרָמֵז לְשִׁיר יֵשׁ שְׁנֵי מוֹבְנִים.
חֹל שְׁחֹר וְגַרְגָּרִים זֶה בֵּים.
בְּגִלְלַת הַשֶּׁמֶשׁ וְתֵאוֹרָה קָרָה.

נִכּוֹן וְחִיּוּבִי. כְּמוֹ שֶׁבְּעֶבֶר
כְּשֶׁאָדָם צוֹחֵק – חֵם גּוֹפּוֹ עוֹלָה.
הַכַּח בָּא מִבְּפָנִים. רוֹצֵה לֹאמֹר:

”תַּחֲיִכִּי!” יְדִים שְׁמוּטוֹת. הַמְבַּנָּה.
הַפָּרֶס שְׁזָכִינוּ בּוֹ. נִהְדָּר!
שְׁלֹה, רְגִיעָה, צְלִילוֹת. הַמְחַנָּה.

תְּמִיכָה בְּחַפְּשִׁיּוֹת

מסלולי הסקי בצד. את רוֹעֵדָת
ומרימה יָדִים לְצִדְדִים.
גולְשִׁים. התנועה. הצל וסלעים
כְּמָרְד לֹא חָרִיג. שֶׁמֶשׁ יוֹרֵדָת

לְהִלָּחֵם בְּמִבְּוֶכָה. חוֹזֵרָת,
מְטַפֶּסֶת עַל הָרִים מְשַׁלְּגִים.
רוּחַ טוֹבָה מְנַעֶה אֶסוּן. שְׁלֵג
בְּכַמִּיּוֹת אֲדִירוֹת – לֹא כְּמָרְד.

פְּצוּי מְצַחִיק. בְּכָל מְקָרָה לְעֵלוֹת,
הַצֵּלָה חֲלֻקִית. אֶהָבָה מְקָרִית.
חֶרְמוֹן. לֹא שׁוֹפְטִים בְּאָדָם. צִיר מְאֹד

בְּרוּר. יְאוּשׁ נוֹפֵל. וְאֵת שׁוֹב עֲלִית
לְהִתְמוֹדֵד עִם זֶה וְלֹא לְשֶׁפֶט.
תְּמִיכָה בְּחַפְּשִׁיּוֹת. אֹר מְבָרָאשִׁית.

השְׁלוֹב

מוֹרֵד יִרְכֶּה. שְׂדִים. הַשְּׁלוֹב.
פֶּעַר בְּלִתֵּי מִסְבָּר בֵּין הַחֶשֶׁק
לְבֵין הַתְּגוּבוֹת. בְּלֵי שׁוֹם נָזַק.
תְּנוּחָה לְלֹא קֶשֶׁר עֵין עִם בֵּת זוּג.

תְּנוּחָה קַדְמוֹנִית מְאֵהָה. חֲזוּק
מְלֹא תְּשׁוּקָה. הַחֶשֶׁק. הָעֵמֶק.
טְעָמִים אֲנוּכִים – הַחֶלֶק,
מִגַּע בְּשִׁפְתַיִם. הַמִּגַּע בְּגוֹף.

שְׁלוֹב יָדִים. עֶבֶר. עֲתִיד. הוֹרָה.
הַשְּׁלוֹב. הַזְּמָנָה לְהַתְּעַרְבוֹת
מִסְבִּירָה אֶת זֶה הַיֵּטֵב. בְּמַחְזָה

טוֹב לְהַתְּדִין עִם הַגּוֹף. בְּקִלּוֹת
רֹאשׁ, בְּאֶפֶן טְבָעִי, אֲזוּן בְּזָה.
פְּשׁוּט צְרִיף לְהִיּוֹת עֲדִין. פְּשׁוּט.

להתאהב – זאת תלות, כבוש הלב.
 אקסיומה אומרת שיש סוד:
 דבר בעתו. תבונות חדשות.
 וצירי לי עוד עגול על הכתף

שלי. אצבעותיך! סבות לבקש
 קצת יותר, כמו בתקופות הטובות.
 החלטה שאת שלחת. תבונות.
 אל אהבה, המסלול הלא עוקף.

הכל נסגר בעגול. את נלחצת.
 ההומור בפסיכואנליזה.
 נבואה קטנה לסכום: אהבה,

כדי להתאהב. היא באותה צורה.
 גורל הצחוק, שאת מצירת.
 האהבה היא לא סצנה בסרט.

זְחִילָה

תִּינּוֹק זֹחֵל בְּתַעֲלַת הַלְדָּה.
גְּבוּלוֹת הַמַּתָּר, הָאָסוּר. זְחִילָה.
מִכַּת הַקֶּר. רָעַב. אִמְבִּיץְיָה.
לא, לא כָּל הַזְמַן מִסְתַּכְּלִים לְמַעַלָּה.

לְפַעֲמִים הַמְּצִיאוֹת לֹא מִשְׁתַּנָּה,
כְּמוֹ הַגֶּשֶׁר הָאָרוֹךְ, כְּמוֹ כַּמָּה
קִילוֹמֶטְרִים. נִטֵּל הָאֲהָבָה.
אֵלֶיהָ בָּאִים, כְּדֵי לְהִשָּׂאֵר בָּהּ

לְעַד. אָדָם קָם בְּבִקְרָה בְּלִי מְלִים
וְשׁוֹמֵעַ: "שְׁלוֹם, זֶקֶן חָכָם!
אֵי אֶפְשָׁר לְדַלֵּג עַל הַיְסוּרִים."

קוֹי הַגִּיל וְהַזְמַן. קָם, פְּתָאוּם קָם
הַזְקֵן... הַהֲצִלְחָה נִמְדָּדָה
עַל יְדֵי הַתִּינּוֹק. שְׁלוֹם בֶּן אָדָם!

לְמִסְעָדָן

אָנוּ עִם לֹא תָמִים. מִכַּת הַרְגָּשׁ
הַנְּסִיוֹן לִיצֵר מְרַחֵב אִישִׁי,
לְהִתְחַבֵּר. עַל פְּרָצוֹף שֶׁל הָאִי
הַבוֹרֵד – תּוֹפְעָה מְגִדֶּרֶת. נִמָּשׁ.

אֲנַחְנוּ לֹא מִמְצִיאִים אֶת הַשְּׂמֶשׁ.
אֲהָבָה בְּעוֹלָם תִּלְתַּת מְמִדֵּי.
מִסְעָדָן עֲצוּב. זֶר יְדִידוּתִי.
כֶּף. אֶכֶל טְעִים. צָרִיף לְהִתְאוּשֵׁשׁ.

נִתְחַבֵּר אֶל הָעוֹנָה הַנוֹכְחִית
בְּשִׁעַת בְּקָר מְקַדְמָת, לְקִשָּׁת
שֶׁל עָרִים אַחֲרוֹת. מִסְעָדָה כְּפָרִית

בְּרִצּוּעַת הַנוֹסְטָלְגִיָּה. אֲמַת,
לֹא כֵּלָם מְמַלְאִים אֶת הַתְּפִקִּיד.
מִצְחִיק אוֹתָךְ? הָאֲהָבָה קִיְמַת.

לְבַת זָאוּס

בַּת זָאוּס, הַמְצַפּוֹן קָשׁוּר לַחֲרוּת.
צָרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הָרֵאשׁ. שְׁלוֹם, בַּת...
מָה יוֹתֵר מְשִׁתְּלִים? אָפֶס מְחַלֵּט
לֹא קַיִם. בַּת זָאוּס, לֹא הַכֵּל פָּשׁוּט

אֶצְלָנוּ. מוּזוֹת סוּמְכוֹת עַל הַתְּחַשְׁבוּת?
אֶפְרוֹדִיטָה – אֵשָׁה? פְּרוֹשׁ אֶחָד:
גַּם גְּעִגּוּעִים אֶפְשֶׁר לְקַחַת
לְכָל מִינֵי מְקוֹמוֹת. מִבֶּט חֲטוּף.

סְפִינַת הָעֵץ. הַנְּגִיעָה הַרְבֵּה.
אֶמְבְּרוֹזִיָּה וְנִקְטֹר. וְאַרְצִי.
מְצִיאוֹת מוּזָרָה. מְרַחֵק שֶׁל כַּמָּה

מֵאוֹת קִילוֹמֶטְרִים. נְתוּק אֶכְזָרִי.
יִפִּי עֲתִיק שֶׁל תְּרַבּוֹת חֲדָשָׁה.
הַיָּדִים צְפוֹת. אֵת מְקַשִּׁיבָה לִי? !

היא לא רוצה

היא מְלַטֶפֶת כַּפְפֵּף שְׁקוּף. עֲכָשׁוּ,
עֲכָשׁוּ עֲדִיף לְשֹׁמֵר עַל מַה שְׁיִישׁ.
היא – הַשְׁמָחָה. שׁוֹב אֶתָּה עַד חֲמֵשׁ
אֲנִי מִתְּפַתֵּב. בַּחוּץ שִׂיא הַשָּׂרֵב.

הַשְׁמָחָה – היא קִטְנָה. נוֹפֵל הַכַּפְפֵּף.
הַזְמַן לְהִיּוֹת בְּיַחַד – בְּלִי שְׁמֵשׁ
בְּמַה שְׁיִישׁ וּמַה שְׁבִנְפֵשׁ.
היא נֶעְלָבֶת. אֲנִי לֹא נֶעְלָב.

צָרִיף לְחִיּוֹת אֶת הַרְגֵעַ, לְשֹׁמֵר
בְּגִלּוּי הַלֵּב. זֶה כְּמוֹ תְּכָנִית גְּדוּלָּה.
צָרִיף לְשִׁבְתָּ וְלִרְאוֹת וְלִפְתֹּר.

היא לא רוצה. אִי אֶפְשָׁר לְסָרֵב לָהּ.
הַמְלִים לֹא יְכוּלוֹת לְעֶצֶר.
וְגַם עֲכָשׁוּ הַרְקַע רוֹדֵף אוֹתָהּ.

הָרֵאשׁוֹנָה

בְּאֶקְרָאיוֹת בֵּינֵינוּ עֶשֶׂר שָׁנִים
עָבְרוּ. לָאֵן? בְּיַדִּיף עֲשָׂרוֹת
וְרָדִים לְבָנִים. הַהֲרֻגָּשָׁה הַזֹּאת
שֶׁל הָאִשָּׁר. הַבְּלִיטָה בֵּין הַמְּקָרִים

וְהַיִּדְאָל וְהַגְּעוּגוּעִים.
כֵּן, עֲדִיף לְהַפְרִיד אֶת הַכַּחוֹת.
לֹא צָרִיף לְהַתְרַגֵּשׁ. הַדְרָמוֹת
זוֹ אֶפְשָׁרוֹת שְׂאֲנַחֲנוּ לֹא שׁוֹקְלִים.

הַנְּסִיּוֹן הָאִשִּׁי כְּנִגְיָעָה
הַקְּצָרָה שֶׁל הָאָדָם לְאִשָּׁה.
רְגֵשׁ אֲנִטִי. יְחֻסִים שֶׁל אֶהְבָּה

נִכְזָבָת. צָבַע לְבָן שֶׁל שְׂאִיפָה
אוֹפְטִימִית. וְרָדִים. כָּל מָה שֶׁהָיָה
בְּנְסִיּוֹן הָרֵאשׁוֹן. הָרֵאשׁוֹנָה.

בְּחִבּוּר לְמַצִּיאוֹת

כָּל פְּעַם שְׁנֵי־אֶחָת, כְּמוֹ זוֹ לְזֶה
בְּחִבּוּר לְמַצִּיאוֹת. מְעַבֵּר
שְׂמֵחַבֵּר לְעוֹלָם הַמְּזֻהָר
הַזֶּה לֹא מִסְפִּיק. הָעוֹלָם מְעַלָּה –

לֹא רַע בְּכָל־ל. הַחִבּוּר הַזֶּה חוֹצֵה
אֶת הַקָּשֶׁר בֵּין שְׁתֵּי נַשְׁמוֹת. בַּר
מִזֵּל מִבֵּין: כָּל פְּעַם זֶה נִשְׁמַר,
אִם הַגּוֹף לֹא בּוֹגֵד. הַכֹּל מִשְׁתַּנָּה

לְטוֹב. וַיֵּשׁ סְבוּת לְקוּם בְּבִקְרָה.
סוּגְיָה הַיְפוּת־טִית. זֶה מְבַרֵּיק
שְׂרָאֵלִיָּה הִיא חֲזָקָה יוֹתֵר,

לְפַעְמִים. וְשֵׁשׁ אֶהְבֶּה. וְקָלִיק:
לְחִכּוֹת, לְמַמֵּשׁ כָּל הַקָּשֶׁר
זוֹ לְזֶה. בְּדִיעֵבֵד זֶה לֹא מִסְפִּיק!

אֶהְבֵּתִי

הַסֶּקֶס זֶה תִּקְשְׁרֵת. לְגוֹף מְקַשְׁיִיבִים.
שְׁמֵשׁ עִם שְׁנַיִם מְשַׁבֵּשֵׁת
אֶת הַתְּמוּנָה. הִיא דֵי מְסַבֶּכֶת:
לֵב שֶׁל אִשָּׁה וְגֵבֶר מְאַבְחָנִים

עַל בְּסִיס בִּיּוֹלוֹגִי, עַל חֲתָכִים
שֶׁל הַנְּשֵׁמָה שְׁעוֹד פּוֹעֵמֶת,
עַל הַתְּקוּהָ, שְׁלֵא מְאַכְזָבֶת.
הַסֶּקֶס – זֶה מְגַע. הַשְּׁמֵשׁ בְּסִדְקִים.

עֲנִינֵן שֶׁל בְּגָרוֹת. עֵמֶק הַחֲדִירָה.
סֶקֶס – זֶה קֶשֶׁר רִגְשִׁי. שְׁנוּי פִּיזִי.
אֲנַחְנוּ מִתְקַשְׁרִים מִתּוֹךְ בְּחִירָה.

זְכָרוֹנוֹת מְתוֹקִים וְהֵבִית שְׁלִי.
הַמְרוֹץ לַחַיִּים מִתּוֹךְ בְּרָרָה.
סֶקֶס – זֶה גּוֹפּוֹת. נֶפֶשׁ – חִידָה. אֶהְבֵּתִי.

לא אתָּ וְלא אָנִי

לְהַגִּיד לָךְ מָה עוֹד אָנִי לֹא מֵבִין ?
אָנִי יָכוֹל ! לָמָּה חִבֵּיתִי
לֹא אֶתְּ וְלֹא אָנִי ? אוֹלִי, תִּסְפְּרִי
עַל שְׁנוֹי חִיצוֹנִי. קֶטֶן וְעָדִין

שְׁבִלִי טַפַּת אֲשַׁלְּיָה לְחִלוּטִין.
אֲחֵרִי קִשְׁיִים שֶׁהִיוּ, אָנִי
שׂוֹאֵל אוֹתָךְ מָה, מָה אֶתִּי
וּמָה, מָה חָשׁוּב יוֹתֵר ? קִשֶׁר עֵין

שְׁלֹא נִמְנַע, לֹא מִחֲזִיר שׁוֹם אֶהְבֶּה,
שְׁמִסְתַּדְרֵת עִם הַמְצִיאוֹת,
שֶׁתְּבוֹא וְאֵינְנָה בְּאֲשַׁלְּיָה.

אָנוּ שׁוֹמְעִים מָה שִׁיּוֹדְעִים. הַסְתַּגְּרוֹת
בְּמִלָּה נִגְמָרָה וְאֵינְנָה.
אוֹלִי יֵשׁ בָּנוּ מִדָּה שֶׁל סִלְחָנוֹת ?

דָּרֵךְ הַמְּלָחָה

דָּרֵךְ הַמְּלָחָה בְּדִיאָלוֹג מְצֻלָּח.
הַמְּשֻׁף הַשִּׁיחֹת. נְסוּי קְרִיאָה: "קַל
לֹא לְקַיֵּם דִּיאָלוֹג כָּל הַזְּמַן.
זֶה עֲנִינֵן שֶׁל עֲתוּי, שְׁעוּד לֹא נִפְתַּח."

אֲנִי לֹא חוֹשֵׁב שְׁמוּכֵן לָזֶה. כֶּף
מְבַלֵּי לְפָרֵט "אֵיךְ?", "מָה?". נוֹצֵר גַּל
שֶׁל אָגוּ. לֹא, אֲנִי עוֹד לֹא מוּכֵן.
אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁזֶה לְגִיטִימִי. פָּרַח

בֶּיֶד. מְזַמֵּן קְבָרְנוֹ אֶת הַכָּאֵב.
גוֹף סוֹחֵב אֶת הַרְגָּשׁוֹת, מְכִיֵּן:
אֶף פְּעַם לֹא גִלְחַמְתִּי. אֲנִי חוֹשֵׁב:

"לֹא כָּל הַקּוֹדֵם זוֹכֶה". אֵיךְ לְהַקְטִין
אֶת הַשְּׂאֵלָה? דְּבַרְנוֹ. הִיָּה כִּיף.
יֵשׁ עוֹד שְׂכִיל לְאֶפֶק דָּרֵךְ הַמְּלִים.

קולו של הגשם

גשם עז. קולו הפנימי. הכח.
פתיחת השמים. ממדרגות
את שומעת: "המלים שוב חוזרות,
כמו בכי בלתי נשלט, כדי לסלח."

השנוי במקרה. זה לא משלוח
מאבות. ראית המון מקומות.
החסידה הלבנה. הלהקות.
אתה, שרב לא מבין. לא נוח.

במציאות חיצונית גשם. טפות.
עוד תחכי אשה שלא אשתי.
חסידות שבות. הגשם. הקולות.

לחסידה הלבנה שוב תחכי.
גשם עז שוב מרטיב את הנוצות.
ואסור להתיאש מזה, כי... כי...

הַנְּסוּי "לֹא לַהֲיֹת"

הַיְזָדָהוּת טְבָעִית. צָרִיף, צָרִיף חֶבֶה.
הַתְּמִימוֹת שׁוֹב חֲזָרָה אֶל הַתְּקִוָה.
אֲנִי מְעָרִיף – זֶה מֵה שֶׁקָּרָה
בְּנְסוּי: "לֹא לַהֲיֹת בְּלִי אֶהְבֶּה"

וְלַהֲיֹת. אוֹתוֹ סוּג שֶׁל מַחְשָׁבָה.
הַנּוֹף הִזְרַק וּדְיוֹנוֹת. לִירָה.
אֲנוּ הוֹלְכִים לְנִצָּחַת. מְנֻטָּרָה
שֶׁל הַצַּעַד הָאָרֶץ בְּלִי אַכְזָבָה.

בְּנְסוּי מִתְמַסְרִים עַד הַסּוּף. גַּם לָךְ
רְצוּי לַהֲתַגַּמֵּשׁ לְשִׁנּוּיִים,
לְרֹאוֹת אֶת הַכּוֹכָב מְעַבֵּר לְסִכּוֹךְ.

בְּדֶרֶךְ לֹא מוֹצֵא. הַכּוֹכָבִים
לְלִבּוֹת מְסִבִּירִים אֶת זֶה כֶּף:
"הַזְמַן מִתְקַצֵּר וְאֲנַחְנוּ יְשָׁנִים."

תאטרון

גרגר ועוד גרגר הנוף המשפנה.
תאטרון. מבצע חלוץ משפחתי.
מרץ החפוש. תפקיד לא משני.
הפעלת הבכה. הדמוי הזה.

דמות האדם האבוד אבל גאה.
קנייה טובה. שנוי אישיותי.
לבמה סתמו אונים. איך? מי?
האדם. השונות. סוף של מחזה.

חקוי האפי, צרף להתמודד
של בבה שברירית? תאוריה,
היא עוסקת ב"מי צודק?", "מה בולט?"

רציונל בתאטרון. הבמה.
איך להסתמך? המערכת
בחסד לא קונה את האהבה.

כתיבתו של המשורר אלברט בן יצחק יעקב זורמת אבל לא משתפכת. קיים גילוי עמוק של עולם רגשי בקיצור רב, במעין שפת סימנים, מעין מורס צבאי. מין חלום ושברו. בחלק גדול מן השירים נמצא התייחסות לבעיות הקיומיות הנקרות לאדם במהלך חייו. חוויותיו של המשורר, התייחסותו, דעתו – נמסרות בצורה אימאזיסטית, עקיפה עם קורטוב של סרקאזם קל, אירוניה, חיוך ועצב גם יחד וכל זה מביא אותו לקתרסיס. על הקורא לשתף פעולה בפענוח הצפנים החבויים במרביתם של שירי הספר.



מדכי גלור

משורר

קראתי בהנאה את שיריו של אלברט בן יצחק יעקב, ואני עוקב זה שנים אחר שיריו.

השירה של אלברט רוויה צבעים צלילים וריחות, והיא משתוקקת למגע בלתי אמצעי עם קהל הקוראים. הוא מביע בשירים באמצעות חוויות יומיומיות את הגעגועים והכמיהה למשמעות של החיים. המבע השירי נותן ביטוי לרגשות מגוונים, מתוך רצון לחוות הכול בלי להחמיץ דבר, ולהגיע אל השיא בהתחברות האנושית: האהבה. הדובר השירי מתעד כל פרט והוא שואף לשמור את הכל בזיכרון. הכתיבה בסונטות אף היא מקורית וייחודית והוא מצליח להכניס לתוך הקופסה הישנה של הסונטה חידושים צורניים ורעננות מיוחדת. זוהי שירה מקורית וייחודית.

בלפור חקק

יו"ר אגודת הסופרים העברים

הציור על העטיפה: יעקב בן חיים
עיצוב העטיפה: צפורה שוורץ • פלס



0 02490001840 8

דאנאקוד 249-1840

מחיר מומלץ: 64 ש"ח

